

Играта бѣ тънка и опасна.

Можеби щѣше да победи по-търпеливиятъ.

18.

Срѣдъ гѣстата блѣскаща се навалица просрещачи, напраздно катепанѣтъ на Солунската крепостъ се мѣчеше да преброи колко рицари влизатъ като свити на императора, презъ широко отворенитѣ градски порти.

— Само 40! Само 40! — викаше той на стражитѣ, които сѣ мѣчеха да препрѣчатъ пѣтя на останалитѣ. — Отблѣскайте назадъ! Удряйте!

Ала напраздно стражитѣ удряха съ копия, тояги и мечове по главитѣ и раменетѣ на напиралитѣ любопитни граждани, за да ги разблѣскатъ и да могатъ да спратъ желѣзния потокъ на рицаритѣ, който неспирно се точеше срѣдъ общата залисия. И така вмѣсто 40, въ града влѣзоха 100 рицари, съ всичкитѣ си люде.

Графъ Биандрате посрещна Анри на десетъ стадия извънъ портитѣ.

Щомъ преминаха подъ сводеститѣ кули, той слѣзе отъ коня си, улови бѣлия конь на императора за юздитѣ и така, съ свалена шапка, го заведе чакъ до църквата „Свети Димитъръ“.

Макаръ, че на последната вечеря той бѣ ходилъ въ абатството и бѣ подгѣналъ колѣно предъ сюзерена си, като бѣ обещалъ, че ще пази всички права на малолѣтния кралъ, това открито подчинение предъ очитѣ на всички люде, го изпълваше съ гнѣвенъ трепетъ, който едва прикриваше подъ скованата маска на ледената си усмивка.

Следъ нѣколко дни императорътъ свика всички знатни властели отъ града и околността, всички свои вѣрни барони, покани архиепископа, висшитѣ духовници и людетѣ на Биандрате — за да уредятъ най-сетне обещанието, дадено въ Хортаитонъ.

Макаръ, че въ камината пламтѣше силенъ огънь, знатнитѣ мѣже се явиха почти всички облѣчени въ тежки намѣтки, подплатени отвѣтре и обточени край яката съ